

தமிழ் இலக்கியங்களில் வர்ணாசிரமம்

புலவர் இமயவரம்பன்

‘உண்மை’ 14-02-1970

நம் தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கமும் வர்ணாசிரமக் கோட்பாடுகளும் பன்னெடு நாட்களுக்கு முன்னரேயே புகுந்தவிட்டது எனலாம். “அசுத்தியர்” போன்ற ஆரிய முனிவர் தமிழகம் போந்து, தமிழ் கற்று அதன் மூலம் தங்களது நச்சுக் கருத்துக்களை எல்லாம் புகுத்தி இருக்கின்றனர். இன்றைக்கு நமக்கு கிடைத்துள்ள காலத்தான முற்பட்ட நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் கூடப் பார்ப்பனர்தம் வர்ணாசிரம கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன என்பதை எவரும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

ஆரியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற வர்ணாசிரமப் பிரிவுகள் நான்கும் தொல்காப்பியத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனப் பெயரில் காணப்படுகின்றன. இதனைப் தமிழ் புலவர்கள் “அது எப்படி வர்ணாசிரமப் பிரிவுகளாகும் ! தொல்காப்பியர் கூறும் இந்த நான்கு பிரிவுகளும் தொழிலை அடிப்படையாக கொண்டு பிரிக்கப்பட்டனவே அல்லாது வர்ணாசிரமத்தை அடிப்படையாக கொண்டதல்ல” என்று வாதிடுகின்றனர்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் புறத்திணையியலில்

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனர் பக்கமும்

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்

இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்”

(74ம் சூத்திரம்)

எனவரும் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுத வந்த இளம்பூரணர் கருத்தினை ஈண்டு காண்போம்.

அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனர் பக்கம் :- அவையாவன : ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்.

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கம் :- ஓதலும், வேட்டலும்,

ஈதலும், படை வழங்குதலும், குடி ஓம்புதலும் ஆகும்.

வணிகருக்குரிய அறு பக்கமாவன :- ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, வணிகம், நிரை யோம்பல்

வேளாண் மாந்தர்க்குரிய ஆறு பக்கமாவன :- உழவு, உழவு ஒழிந்த மற்ற தொழில், விருந்தோம்பல், பகடு புறந்தரல், ஏனைய மூவர் வழிபாடு வேதம் ஒழிந்த கல்வி ” என்று கூறியுள்ளார்.

பார்ப்பன உரையாசிரியரான நச்சினார்கினியரும் இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும் என்பதற்கு ஓதலும், சூ;வட்டலும், ஈதலும், உழவும், நிரை ஓம்பலும், வணிகமும் ஆகிய அறுவகை இலக்கணத்தை உடைய வணிக பக்கமும் என்றும் வேதம் ஒழிந்தன ஓதலும், ஈதலும், உழவும், நிரை ஓம்பலும், வணிகமும், வழிபாடும் ஆகிய அறுவகை இலக்கணத்தை உடைய வேளாளர் பக்கமும் என்றும் கூறிகின்றனர்.

இதிலிருந்து, நான்காம் வருணத்தனாகிய சூத்திரனுடைய தொழில் பார்ப்பனுக்குத் தொண்டீழியம் செய்வது என்பதைத் தான் உரையாசிரியர்கள் வழிபாடு என்ற பெயரில் குறிப்பிடுகின்றார்கள் என்பதையும், சூத்திரன் வேதத்தைப் படிக்கக் கூடாது என்று மனு நீதி 4றுவது போலவே இவர்கள் நான்காம் பிரிவினனான வேளாளன் வேதம் ஒழிந்த கல்வியைத்தான் சுற்க அருகதை உடையவன் என்று கூறவதையும் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பண்டிதர்கள் கூறலாம் உரையாசிரியர்கள் செய்த குற்றத்திற்கு நாம் எப்படிபடி தொல்காப்பியத்தையே குறை கூறுவது என்று !

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணங்

கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே ”

என்ற சூத்திரத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர் ஆகிய மூன்று பிரிவினர்களுக்கும் உரியகாரணம் (சடங்குகள்) கீழோர்களாகிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் ஆகிய காலமும் இருந்தது என்று குறிக்கின்றார்.

இது மட்டும் அல்ல : தொல்காப்பியத்தில் சிறு தெய்வ வணக்கங்கள், ய+பம் நடட வேள்வி, அரசனைத் திருமாலுக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் பூவை நிலை போன்ற ஆரியக் கருத்துக்கள்

மலிந்துள்ளதை வேறு தனிக் கட்டுரையில் காண்போம். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் காலமாகிய கடைச் சங்க காலத்திலும், இந்த வர்ணாசிரமக் கொள்கை தமிழகத்தில் நன்கு வேர் ஊன்றி இருந்திருக்கின்றது. அவன் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலிலே

“ வேற்றுமை தெரிந்த நாற்

பாலுள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவன்

அவன் கட்படுமே”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளான். மேலும் கபிலர் போன்ற பார்ப்பனப் புலவர்கள் :

“ யானோ மன்னும் அந்தணன் ” என்று இறுமாப்புடன் கூறிக்கொள்கின்றனர்.

சங்க காலத்தில் இறுதியில் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தை அடுத்த படியாக நோக்குவோம். கோவலன், கண்ணகியையும் கவுந்தி அடிகளையும் புறஞ்சேரியில் வைத்துவிட்டுத் தான்மட்டும் மதுரை நகர் வீதிகளை எல்லாம் கண்டு மகிழ்ந்து திரும்புவதைக் கூறும் ஊர்காண் காதையில், மதுரை வீதிகளில் விற்கப்படும் ஒன்பத வகை மணிகளைப் பற்றிக் கூறும் பகுதியில் இளங்கோவடிகள் ஒன்பது வகை மணிகளில் ஒன்றான வைரத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ காக பாதமும் களங்கமும் விந்துவும்

ஏகையும் நீங்கி இயல்பிற் குன்றா

நூலவர் நொடிந்த நுழை நுண்கொடி

நூல்வகை வருணத்து நலங்கேழ் ஒளியவும் ”

இப்பகுதிக்கு உரை எழுத வந்த உரையாசிரியர்கள் எல்லாம் நூல்வகை வருணத்து ஒளியினைக் குறிக்க

“ அந்தணன் வெள்ளை அரசன் சிவப்பு

வந்த வைசியன் பச்சை சூத்திரன்

அந்தமில் கருமை என்றறைந்தனர் புலவர் ”

எனவரும் பரஞ்சோதி முனவரின் திருவிளையாடற்புராணத்துத்

திருவாலவாய்ப் படலத்தின் (25) செய்யுளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

இத்துடன் மட்டும் விட்டார்களா ? இல்லை. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற இந்நான்கு வருணத்தாரும் தத்தமது வருணத்திற்கு உரிய மணிகளையே அணிய வேண்டும்;; அப்படி அணிந்தால்தான் பலவித நன்மைகள் உண்டாகும் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

அந்தணர்க்கு ஒப்பான வெள்ளை நிறம் உள் வைரத்தை அணிவோர் ஏழ் பிறப்பும் அந்தணராகவே பிறப்பார்களாம் :

“ மறையோர் அணியின் மறையோராகிப்
பிறப்பேழும் பிறந்து வாழ்குவரே ” என்றும்

மன்னர்க்கு ஒப்பாக்க கூறப்படும் சிவப்பு நிற வைரத்தை அணிந்தால் அரசர்களுக்கெல்லாம் பேரரசனாக ஏழு பிறப்பும் பிறப்பாபன் ;

“ மன்னவ ரணியின் மன்னவர் சூழ
இந் நில வேந்தவராவர் எழு பிறப்பும் ” என்றும்

வணிகர்க்கு ஒப்பாக்க கூறப்படும் பச்சை நிற வைரத்தை அணிந்தவர் சிறந்த செல்வராக உலகினில் வாழ்வார் :

“ வணிகர் அணியின் மனிப்பொன் மலிந்து
தணி வற வடைந்து தரணியில் வாழ்வார் ” என்றும்
சூத்திரர்க்கு ஒப்பாக்க கூறப்படும் கறுப்பு நிற வைரத்தை அணிந்தால் சிறந்த மனைவி, பொன், நெல், நல்வாழ்வு முலியன பெற்று இவ்வுலகின்கண் நீடு வாழ்வார் ;

“ சூத்திரர் அணியின் தோகையர் கனக நெல்
வாய்ப்ப மன்றி மகிழ்ந்து வாழ்கு வரே ” என்றும்
மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சிலப்பதிகாரம் அழற்பட்டு காதையில் மதுரை மாநகரில் அந்தணர், சாதிப்பூதம், அரசர் சாதிப் பூதம், வணிகர் சாதிப்பூதம், வேளாளர் சாதிப்பூதம், என்பதாக நான்கு பூதங்கள் இருந்தனவாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

அந்தண பூதமாவது :- பசுமையான முத்துவடம் அணிந்த

நிலவு போல் விளங்கும் மிக்க ஒளியினையுடைய நான்குமுகன்
யாகத்திற்கென உரைத்த வகுப்புகளோடே முத்தீ வாழ்க்கையின்
இயல்பினின்றும் பிழையாத தலைமை அமைந்த ஆதிப் பூதமாகிய
அந்தணக் கடவுளும்,

அவிரொளி

வழா அ

கருவியோடு

கடவுளும் ” என்றும்

“ நித்திலப் பைம்பூண் நிலாத்திகழ்

முத்தீ வாழ்க்கை முறைமையின்

வேத முதல்வன் வேள்விக்

ஆதிப் பூதத்து அதிபதிக்

அரச பூதத்தை :- செவ்விய ஒளியினையுடைய பவளம்
போலத் திகழ்கின்ற ஒளியினைப் பொருந்திய மேனியை
உடையனாய், ஆழந்த கடல்குழந்த இவ்வுலகினை ஆளும்
மன்னனைப் போல, முரசமும், வெண் கொற்றக் குடையும்,
கவரியும், கொடியும், புகழமைந்த தோட்டியும், வடித்த வேலும்,
வடிகயிறும் எனப்படும் இயைபினனாய் அளிவிடற்கரிய
சிறப்புக்களையுடைய அரசர்களைப் போரின்கண் தோல்வியுறச்
செய்து இந்நிலத்தை தனதாக்கிக்கொண்டு செங்கோலோச்சிக்
கொடிய செயல்களை நீக்கி நீதியினை மேற்கொண்டு தன்பெயரை
நிறுத்துதற்குரிய புகழினை மிகுந்து உலகின்கண் காக்கின்ற உரை
அரைந்த சிறப்பினையுடைய நெடியோன் எனும் பாண்டியனை
ஒத்த அதிக வரியினையுடைய அரச பூதமாகிய கடவுளும்

மேனியன்

தன்னின்

நெடுங்கொடி

வடிகயிறு

“ பவளச் செஞ்சுடர் திகழொளி

ஆழக்டல் ஞாலமாள் வோன்

முரைசோடு வெண்குடை கவரி

உரைசா லங்குசம் வடிவேல்

என இவைபிடித்த கையினன் ஆகி

எண்ணருஞ் சிறப்பின் மன்னரை யோட்டி

மண்ணகம் கொண்டு செங்கோ லோச்சிக்

கொடுந் தொழில் கடிந்து கொற்றங் கொண்டு

நெடும் புகழ் வளர்த்து நானிலம் புரக்கும்
உரைசால் சிறப்பின் நெடி யோன் அன்ன
அரச பூதத்து அருந்திறற் கடவுளும் ” என்றும்

வணிக பூதத்தை :- சிவந்த நிறமுடைய பொன்னை ஒத்த
மேனியையுடையனாய் நிலை பொருந்திய சிறப்பினையும் மறம்
பொந்திய வேலினையுமுடைய அரசர்குரிய தலைமையமைந்த
முடிதவிர மற்றையன பூண்ட கலன்களையுடையனாய், வாணிகம்
செய்யும் முறையானே பெரிய உலகினை காத்துக் கலப்பையையும்
துலாக் கோலையும் ஏந்திய கையினையுடையனாய் உழவுத்
தொழிலானே உலகுக்குதவும் குற்றமற்ற வாழ்க்கைக்குரியோன்
எனப்படுவோனாகிய விளங்கும் ஒளியினையுடைய தலை மீது
குழவித்திங்களையணிந்த இறைவனது திருவடி போலும்
ஒளிமிளிரும் மிகப்பெரிய வணிக பூதமாகிய கடவுளும்

“ செந்நிறப் பசும்பொன் புரையும்

மேனியன்

மன்னிய சிறப்பின் மறவேல்

மன்னவர்

அரைசமுடி யொழிய அமதந்த

பூணினன்

வாணிக மரபின் நீள்நிலம் ஒம்பி
நாஞ்சிலும் துலாமும் ஏந்திய

கையினன்

உழவுத் தொழிலுதவும் பழுதில் வாழ்க்கைக்
கிழவன் என்போன் கிளரொளிச் சென்னியன்
இளம்பிறை சூடிய இறைவன் வடிவினோர்
விளங் கொளிப் பூத வியன்பெருங் கடவுளும்” எனவும்

வேளாள பூதத்தை :- கழுவப்பட்ட நீலமணி போன்ற
மேனியனாய் ஒள்ளிய கருநிறஞ் சேர்ந்த உடையினனாய் ,
உலகினை ஆளுதற்கேற்ற உழுபடை முதலியவற்றுடன்
பொருந்திப் புலவர் பாடுதற்கேற்ற ஈகைத்துறை பலவற்றிலும்
முடியச் சென்ற ஆரவாரம் மிக்க கூடற்கண்ணே (மதுரையின் கண்)
பலியினைப் பெறும் பூத்த தலைவனென்னும் வேளாண் பூதமும்

“ மண்ணுற திருமேணி புரையும்

மேனியன்

ஒண்ணிறக் காழகஞ் சேர்ந்த

உடையினன்

ஆடற் கமைந்த அவற்றொடு

பொருந்திப்

பாடற் கமைந்த பலதுறை

போகிப்

கலிகெழு கூடற் பலிபெறு பூதத்

தலை னென்போன் தானுந் தோன்றி” என்றும்
கூறியுள்ளார்.

சீவக சிந்தாமணியின் நான்கு வருணப் பாம்புகள் :- கி.பி 9ம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட சிந்தாமணியில் பாம்புகளில் கூட நால்வகை வருணங்கள் உண்டென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் சூத்திரர் என்ற சொல்லே வெளிப்படையாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றது.

“ அந்தணன் நாளும் ஆண்பா
லவியினை அலர்ந்த காலை

நந்தியா வட்டம் நாளும்

நகைமுடி அரசனாயின்

தந்துயா முரைப்பிற் றாழைத்

தடமலர் வணிகன் நாளும்

பந்தியாப் பழுப்பு நாறின்

சூத்திரன் பால தென்றான் ”

(பதுமையார் அலம்பகம் 1294-ம்

செய்யுள்)

இதன் பொருள் :- பாம்பு கடித்த இடத்தில் பசுவின் பாலின் ஆவியின் வாடை நாறினால் அது பார்ப்பனச் சாதிப் பாம்பாகும். நந்தியா வட்டச் செடி மலர்ந்த காலத்தில் நாளும் மணத்தினை வீசுமாயின் அது அரச சாதிப் பாம்பாகும். தாழைமலர் மணம் நாளுமாயின் அது வணிக சாதிப் பாம்பாகும். மற்றொன்றும் கூறாத அரிதாரம் நாளுமானால் அது சூத்திரச் சாதிப் பாம்பாகும் என்று கூறியுள்ளது.

வச்சணந்தி மாலை (வெண்பாபாடடியல்) கூறும் வர்ணாசிரமம் :- உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும், வல்லெழுத்துக்கள் ஆறும் பார்ப்பன வருணம் என்றும் ; த,ந,ய,ர,ப,ம இவ் வாறு மெய்யும் அரச வருணம் என்றும் ; ல,வ,ற,ன இந்நான்கும் வணிக வருணம் என்றும் ; தமிழுக்கே சிறப்பெழுத்துக்கள் எனப்பெருமையாகக்

கூறப்படும் ழுள இவ்விரண்டும் சூத்திர வருணம் என்றும் கூறப்பட்டுளது

நான் முன்பு திருவிளையாடற் புராணத்தில் பார்ப்பான் நிறம் வெண்மை, அரசன் - செம்மை, வணிகன் - பச்சை, சூத்திரன் - கறுப்பு என்று கூறியிருப்பதாகக் கூறினோம். அதுபோலவே இந்நூலிலும் பாக்களுக்கு கூட நிறம் கூறப்பட்டுள்ளது.

வெண்பா - வெண்மை
ஆசிரியப்பா - செம்மை
கலிப்பா - பொன்மை
வஞ்சிப்பா - கருமை

என்று கூறுகின்றது. மேலும் வெண்பா பிராமண குலமென்றும், ஆசிரியப்பா சீத்திரிய குலமென்றும், கலிப்பா- வைசிய குலமென்றும், வஞ்சிப்பா - சூத்திர குலமென்றும் குலப் பொருத்தங்கள் கூறுகின்றது. அத்துடன் விட்டதா ? இல்லை. வெண்பாவால் அந்தணனைப் பாடவேண்டுமாம். ஆசிரியப் பாவால் அரசனைப் பாடவேண்டுமாம். கலிப்பாவால் வைசியனைப் பாடவேண்டுமாம். வஞ்சிப்பாவால் சூத்திரனைப் பாடவேண்டுமாம்.

கலம்பகம் பாடவும் நிபந்தனை :- ஒருவன் கலம்பகம் என்ற நூல் செய்ய விரும்பினால் தேவருக்கு நூறு பாட்டும், அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்து பாட்டும், அரசர்களுக்குத் தொண்ணூறு பாட்டும், அமைச்சருக்கு எழுபது பாட்டும், வணிகருக்கு ஐம்பதும், சூத்திரனுக்கு முப்பதுமாக பாட வேண்டுமாம்.

என்னே இக்கால வர்ணா சிரமத்தின் கொடுமை !
'உண்மை' 14-03-1970

சங்க இலக்கியங்களில்
பார்ப்பனரும். வெத-வெள்விகளும்

பஜலவர் கொஃஇமயவரம்பன்

“ தமிழனுக்குத் தெளிவான இலக்கியமோ, வரலாறோ இல்லை. இன்று இருக்கும் இலக்கியங்களிலும் கூட கலப்பற்ற “ தமிழர் பண்பாடு” என்பது காணமுடியாத ஒன்றாகவே இருக்கின்றது.

அவைகளில் பெரிதும் ஆரியக்கடவுள், மதம், சாதிப் பழக்க வழக்கங்கள் கொண்ட கருத்துக்களே பரவலாகக் காணக்கிடக்கின்றன” என்பது தமிழர்தம் ஒரே பாதுகாவலரான தந்தை பெரியார் அவர்கள் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக ஆயிரக்கணக்கான மேடைகளில் லட்சக்கணக்கான மக்கள் முன்பு எடுத்து உரைத்துவரும் கருத்துக்களாகும்.

இக்கருத்துக்களுக்குத் சான்று (நூரடிளவயவெயைவந) பகர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். திராவிடர் கழகத்துக்காரர்களுக்கு அதாவது சயமரியாதைக்காரர்களுக்கு மக்கள் அறிவு வளர்ச்சி பற்றி நாட்டங்கொள்வதே முக்கியம் அன்றி, அறிவைத்தடை செய்யும் வகையில் மொழிப் பற்றோ, இலக்கியப் பற்றோ, நாட்டுப் பற்றோ மற்றும் எந்தப் பற்றோ தேவை இல்லை என்பதே கொள்கையாகும். பகுத்தறிவு உணர்ச்சியுடன் சயமரியாதைக் கண்ணோட்டத்துடனுமே சங்க இலக்கியங்களின் தன்மை இந்தக் கட்டுரையில் ஆராய்ப்பட்டு இருக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்கள்

பார்ப்பனர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள்தம் வருணாச்சிரமக் கோட்பாடுகள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன என்பதையும் சென்ற கட்டுரையில் கண்டோம்.

இந்தக் கட்டுரையில் சங்க இலக்கியங்கள் எனப்படும் பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய நூல்களில் பார்ப்பனர்களைப் பற்றிய செய்திகள் வந்துள்ளனவற்றைப் காண்போம்.

சங்ககாலம் எனப்படுவது இன்றைக்கு சற்றேறக்குறைய 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலமாகும். இந்தக் காலப்பகுதிகளில் எழுந்த இலக்கியங்களில் எல்லாம் ஆரியர்களின் வடமொழி வேத வேள்விகள், வைதீகநெறிகள், பண்பாடுகள் இன்ன பிறவும் காணப்படுகின்றன.

வேத வேள்விகள்

வடநூல்களில் கூறப்பட்ட வேதமுறைப்படியே தமிழக மன்னர்கள் வேள்விகள் இயற்றியிருக்கின்றனர். ஒரு பாண்டிய மன்னன் வடநூல் முறைப்படிப் பலயாகங்கள் இயற்றியமையின் காரணமாக பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி எனப் பெயர் பெற்றான்.

மற்றும் ஒரு சோழமன்னன் ராஜசூய யாகம் செய்து அதன் காரணமாக ராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்று பெயர் பெற்றுள்ளான்.

பண்டியன் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியானவன் வேதநெறிப்படி யாகங்கள் பல நடத்தியவன். பொரி, சமித்து முதலியவற்றில் நெய்யைச் சொரிந்து வேள்விகள் இயற்றிய ய+பஸ்தம்பம் (யாகஸ்தம்பம்) பல நட்டுள்ளான். இவனை நெட்டிமையார் என்னும் புலவர் பாடிய 15-ம் புறநானூற்றுப் பாடலில் இச்செய்தி தெளிவாக குறிக்கப்படுகின்றது.

“ நற்பனுவ னால் வேதத்
தருஞ்சீர்த்திப் பெருங் கண்ணுறை
நெய்ம்மலி ஆவுதி பொங்கப்பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்விமுற்றி
ய+பம் நட்டவியன்களம் பலகொல் ”

இந்த ய+பஸ்தம்பம் நடும் வழக்கம் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் புகுந்துவிட்டது. தொல்காப்பியர் சூத்திரத்திலேயே “ ய+பம்நட்டவியன் வேள்வி ” என்று வருகின்றது.

யாகசாலையின் அமைப்பானது வட்ட வடிவு உடையதாகவும் பல மதில்களை உடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அதன் நடுவில் பருந்து விழுங்குவது போன்று செய்யப்பட்ட இடத்தில் ய+பஸ்தலம் நட வேண்டும்.

இப்படிப் பருந்து வடிவமாகச் செய்யப்படுவதற்குப் கருட சயனம் என்று 4றுவர் வடநூலார். கரிகாற்பெருவளத்தான் இறந்துபடவே கையறு நிலையாக் கருங்குழல் ஆதனார் எனனும் புலவர் பாடிய 224-ம் புறப்பாட்டில் இச்செய்தி காணப்படுகிறது.

“ பருதி யுருவில் பல்படைப் புரிசை

எருவை நுகர்ச்சி ய+ப நெடுந்தூண்
வேதவேள்வித் தொழில் முடித்ததூஉம் ”

பா ; 224 :7-9.

இப்படி ய+பஸ்தம்பம் நட்டு வேள்வி செய்யும் செய்தி கோழன் நலங்கிள்ளியைப் போற்றி கோவ+ர்கிழார் பாடிய 400-ம் புறப்பாட்டில் வந்துள்ளது.

“ வேள்வி தலிந்த வேள்வித் தூணத்
திருங்கழி யிழிதரும் ஆர்கலி வங்கம் ”

பா ; 400 :19,20.

சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றுார்ப் பார்ப்பான் கவுணியன் விண்ணந்தாயனை ஆவூர் மூலங்கிழார் என்னும் புலவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலில் “ பாப்ப்பான் கவுணியன் விண்ணந்தாயன் ஆறங்கங்களாலும் உணரப்பட்ட வேதத்துக்கு மாறுப்பட்ட நூல்களை கண்டோர்களாகிய புறச்சமயத்தார்(புத்தர்,சமணர்)களின் மிகுதியை வீழ்த்தவேண்டியும் அவர்களது கருத்துக்களை மக்கள் ஏற்காமல் இருக்கவும் செய்ய இருபத்தொரு வேள்வித்துறைகளையும் குறைவின்றிச் செய்து முடித்தவர்களின் மரபில் வந்தவன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

“ ஆறுணர்ந்த ஒருமுது நூல்

இகல் கண்டோர் மிகல் சாய்மார்

மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து

பொய்யோராது மெய்கொளீ இ

முவேழ் துறையும் முட்டின்று போகிய

உரைசால் சிறப்பின் உரவோர் மருக ”

புறம் 166, 4. 9

இதில் கூறப்படும் ஆறங்கங்கள் வியாகரணம், சோதிடம், நிருத்தம், சந்தம், சிட்சை, கற்பகமென்னும் வடமொழி ஆறங்கங்களேயாகும். 21 வேள்விகளாவன இவ்யாக நூல்கள் உணர்த்தும் சோமயக்ஞம் ஏழு, ஹவிர்யக்ஞம் ஏழு, பாகயக்ஞம் ஏழு ஆக இருபத்து ஒன்றாகும்.

“ புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை

சுவற்பூண்ஞான் மிசைப் பொலிய
மருங்கடித்த அருங்கற்பின்
அறம் புகழ்நத வலை சூடிச்
சிறு நுதற்பே ரகலல் குற்
சில சொல்லிற் பல கூந்தனின்
நிலைக் கொத்தநின் றுணைத் துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில் ”
புறம் 166, 11, 18

மற்றும் பார்ப்பனர்கள் வடநூல்கள் கூறும் ஆகவனியம்,
காருகபத்தியம், தென்றிசையங்கி என்னும் முத்தீக்களை வளர்த்த
வேள்விகள். அந்நிக் காலங்களில் செய்யப்படும் கடன்கள் செய்தல்
ஆகிய செய்திகள் சங்க நூல்களில் பல இடங்களில்
காணக்கிடக்கின்றன.
அந்தி அந்தணரருங்கடனிறுக்கும் முத்தீ புறம் 2;22-23

ஒன்று புரிந் தடங்கிய இருபிறப்பாளர்
முத்தீப் புரைய
புறம் 367: 12-13
மூன்று வகைக் குறித்த முத்தீச்செல்வத் திருபிறப்பாளர்
திருமுருகாற்றுப்படை 181-182

அறம்புரி அருமறை நவின்ற நாவின்
திறம்புரி கொள்கை அந்தனர்
அயங்குநூறு 387

கேள்வி அந்தணர் கடவும்
வேள்வி ஆவயின் உயிர்க்கும் என்நெஞ்செ
கலி 36
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள்
கலி 119
ஒதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான் போல
கலி 69
விரிநூல் அந்தணன் விழவு தொடங்கிய
புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏற்ப
பரிபாடல் 11

இருபிறப்பு, இருபெயர் ஈரநெஞ்சத்து

ஒருபெயர் அந்தணர்
பரி : 14

ஒருமுகம்
மந்திரவிதியின் மரபுளிவழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே

திருமுறுகாற்றுப்படை 94 -96

பார்ப்பனர்களுக்கு பொன் பொருள் தாரை வார்த்து அளித்தல்
தாரைவார்த்தல், தாராமுகூர்த்தம் என்பனவல்லாம்
வடநூல் முறைமைகளேயாகும். ஆனால் பண்டைகாலத்து
மன்னர்கள் பார்ப்பனர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் வடநூல்
முறைமைப்படித் தாரை வார்த்து அளித்திருக்கின்றனர்.

“ ஏற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப்
பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து”
புறம் 367 : 4-5

“ கேள்வி முற்றிய வேள்வி அந்தணர்க்கு
அருங்கலம் நீரொடு சிதறி ”
புறம் 361 : 4-5

எனக் கூறப்பட்டுள்ளன. மற்றும் அரசன் பார்ப்பனனுக்கு நிலமும்
பசுவும் அளித்தல் பதிற்றுப் பத்து (பா 6:45) போன்ற நூல்களிலும்
காணப்படுகின்றது.

இப்படி பார்ப்பனர்கள் மன்னர்களைத் தம் வயப்படுத்திக்
கொண்டு அவர்கள் மனங்குளிரும்படிப் புகழ்ந்து பொன்னும்
பொருளும் பெற்றதோடு மேல்நிலையும் அடைந்து
வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

மன்னர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு வருத்தம் தரும்படியான
செயலைச் செய்ய அஞ்சியிரக்கின்றனர்.

‘ ஆர்புனை தெரியல்
நின்முன்னோ ரெல்லாம்

பார்ப்பார் நோவன செய்யலர் ’
புறம் 43: 13-14

‘ ஆன்முலை அறுத்த அறன்

இலோர்க்கும்

மாண் இழை மகளிர் கருத்

சிதைத்தோருக்கும்

பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள் '

புறம் கா 34

இப்புறப்பாடலில் ஆண்முலை அறுத்தல், மகளிர் கருச்சிதைத்தல் போன்றே பார்ப்பனர்க்குத் துன்பம் விளைவிப்பதும் கொடிய குற்றம் என்ற எண்ணத்தை சங்க காலத்தில் வேரூன்றச் செய்துவிட்டனர்.

மன்னன் வேற்று நாட்டுமீது படை எடுத்துச் செல்லுங்கால் முதலாவதாக பசு, பார்ப்பனர், பெண்கள், நோயாளிகள், பிள்ளை இல்லாதவர்கள் ஆகியவர்களை போருக்கு முன் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு எடுத்துச் சென்றுவிடும்படி எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும் என்றும் இவர்களுக்கு தீங்கு இழைத்தல் கூடாது என்றும் கூறப்பட்டு உள்ளன. இங்கும் பார்ப்பனர்களுக்கு நோவன செய்யலாகாது என்ற கருத்தை அரணாக அமைத்துக் கொண்டனர்.

ஆவும் ஆன் இயல் பார்ப்பன

மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணி

யுடையீரும் பேணித்

தென்புலம் வாழ்நர்க்கு

அரும் கடன் இறுக்கும்

பொன் போல் புதல்வர்ப

பெறா அதீரும்

எம் அம்பு களவிடுதும் நும்

அரண்சேர்மின்

புறம்: பா.9

இப்பாடல் வடநூல்படி யாகம் பல செய்தவனாகிய பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டியமையார் என்னும் புலவர் பாடியதாகும்.

புண்டைக்காலத்திலேயே பாப்பனர்கள் மக்களோடு கலந்து பழகாமல் தனித்து இருந்து ஆச்சார அனுலீ;டானங்களை கையாண்டு ஒழுகி வந்திருக்கின்றனர். இச்செய்தி பரிபாடல் பாட்டு ஒன்றால் உணரக் கிடக்கின்றது.

வைகையாற்றில் தண்ணீருடன் ஈக்கள் மொய்க்கும்படியான மது கலந்து வருகின்றது என்றும் ஆற்றில் ஆடவர்களும் பெண்டிர்களும் நீராடுங்கால் அவர்கள் மீது பூசியுள்ள மணப் பொடிகள் எல்லாம் ஆற்றில் அடித்து வரப்படுகின்றன என்றும் எண்ணிப் பார்ப்பனர்கள் வைகையாற்றில் குளிப்பதை யொழித்தனர். மேலும் வைகையாற்று தண்ணீரில் தேன் கலந்து வருவதாகவும் அது வழுவழுப்புற்றது என்றும் எண்ணிப் பார்ப்பனர்கள் வாய்கூட அதில் கழுவுவதில்லையாம்.

“ ஈப்பாயக் அடுநறாக் கொண்டது இவ்யாறு எனப்
பார்ப்பார் ஒழிந்தார் படிவு
மைந்தர் மகளிர் மணவிரை தூவிற்று என்று
அந்தணர் தோயலர் ஆறு
வையை தேம்வேவ வழுப்புற்றென
அய்யர் வாய்புகறார் ஆறு.
பரிபாடல் திரட்டு 2 : 58,63

இச்செய்திகள் ஒருக்கால் கற்பனையாகவும் இருக்கக்கூடும் என்றாலும் அந்தக்காலத்தில் பார்ப்பனர்கள் வைதீக ஆசாரம் உடைய மனப்பான்மையினராக வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை இவ்வடிகள் காட்டுகின்றன அல்லவா ?

பார்ப்பனர்கள் தங்கள் சாதி உயர்வைக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்றே அணிந்து கொள்ளும் சாதிக்குறியாகிய பூணூலைச் சங்ககாலத்தில் கூட அணிந்துகொண்டு பெருமை பாராட்டி இருந்திருக்கின்றனர். பார்ப்பனர்கள் உபநயனுத்துக்கு முன் அதாவது பூணூல் தரித்துக் கொள்வதற்கு முன் ஒரு பிறப்பும் உபநயனத்திற்கு பிறகு ஒரு பிறப்புமாக இருபிறப்பினை உடையவர்கள் என்று வடநூல்கள் கூறுகின்றன.

இதன் காரணமாகவே பார்ப்பனர்கள் தங்களை இருபிறப்பாளர்கள் என்று இன்றும் பெருமையாகக்

கூறிக்கொள்வதைக் காண்கிறோம். உபநயனுத்துக்கு மன்பார்ப்பான் பார்ப்பனத்தன்மை உடையவன் ஆகமாட்டான் என்றும், உபநயனத்துக்கு பின்பே அவன் பார்ப்பனத்தன்மை அடைகிறான் என்றும் இப்படி உபநயன காலத்திற்குப் பின்புதான் அவன் வேதமந்திரங்கள் ஜபிக்கவும் ஆச்சார அனுஃ;டானங்களுக்கு உரியவனாகவும் ஆகின்றான் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தக் கொள்கைகள் சங்க காலத்திலேயே நன்கு வேரூன்றிவிட்டன என்று சொல்லாம்.

“ ஒன்று புரிந்தடங்கிய இருபிறப்பாளர் ”

புறம் 367 : 12

இருபிறப்பு, இருபெயர் ஈரநெஞ்சத்து

ஒரு பெயர் அந்தணர்

பரிபாடல் 14

இருபிறப்பாளர் பொழுதறிந்து நுவல

திருமுருகு 182

என்று பார்ப்பனர்களின் இருபிறப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

மற்றும் பார்ப்பனர்கள் சாதிக் குறியாகிய பூணூலைத் தோளில் அணிந்திருந்தார்கள் என்றும் அந்தப் பூணூல் ஒன்பது நூல்களால் மூன்று புரிகளாக ஆக்கப்பட்டது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘ ஒன்பது கொண்ட மூன்று புரி நுண்ணூண் ’

திருமுருகு : 183

‘ புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏற்ப ’

பரிபாடல் 11

இதுவரை மேலே எடுத்துக் காட்டிய செய்திகளால் சங்க காலத்திலேயே தமிழர்களுக்கு புறம்பான பார்ப்பனரும் அவரதம் வேத வேள்விகளும் மற்றப் பண்பாடுகளும் பகுந்துவிட்டன என்பதை ஓரளவுக்குத் கண்டோம். அடுத்த கட்டுரையில் சங்க இலக்கியங்களில் புராணக்கதைகள் என்ற தலைப்பில் ஓர் பகுதி காண்போம். இந்தக் கட்டுரைகளின் கருத்தே பார்ப்பனர் வேறு,

நாம் வேறு, நம் பண்பாடு வேறு என்பவற்றை தெளிவுபடுத்தவது என்பதே ஆகும்.

‘உண்மை’ 14-04-1970

சங்க இலக்கியங்களில்

பஜராணக் கதைகள்

பஜலவர் கொஹிமயவரம்பன்

சங்க இலக்கியங்களில் ஆரியர் தம் வருணாசிரமக் கருத்துக்கள், வேத வேள்விகள், மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் முதலியன எப்படிக்குடி புகுந்து விட்டனவோ அகுபோலவே வடமொழி இதிகாசங்கள் புராணங்கள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் செய்திகள் கருத்துக்கள் ஆகியவைகளும் சங்கஇலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றன.

இராமாயணக்கதைச் செய்திகள் :-

இராமன் சீதையை இலங்கையினின்று மீட்டுவரும் பொருட்டு வானர சேனைகளுடன் தனுஃ;கோடியில் ஓர் பெரிய ஆலமரத்தின்கீழ் அமர்ந்து அலோசனை நடத்தினான். அப்போது அம்மரக்கிளையில் தங்கி இருந்த பறவை இனங்கள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இதனால் இராமனுடைய மந்திராலோசனைக்குத் தடை ஏற்பட்டுவிட்டது.

உடனே இராமன் தனது கையினைக் கவித்து அப்பறவைகளின் ஒலியினை அடக்கினான். இப்படி அனநானூறு;றுப்பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது.

“ வெவ்வெல் கவுரியர் தொன்முதுகோடி
முழங்கு இரும் பௌவம் இரங்கு முந்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல வீழ் ஆலம் போல ”

பாடல் 70 : 13 -16

புறநானூறு;றுப் பாடல் ஒன்று “இராமன் காட்டில் சீயுடன் வசிக்கும்போது இலங்கை வேந்தனான இராவணன் சீதையினை இராமன் அறியாவண்ணம் தூக்கிச் சென்றான் என்றும்,

அப்போது சீதையானவள் தன்னுடைய ஆபரணங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி வழிநெடுகப் போட்டுக்கொண்டே போனாள் என்றும், இந்தக்காட்சியினைக் கண்ட குரங்கு கூட்டங்கள் அந்த ஒளிமிக்க ஆபரணங்களைக் கண்டு மிக்க வியப்படைந்தன” என்றும் கூறுகின்றது.

“கடதெறல் ராமன் உடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வவ்விய ஞான்றை
நிலம்சேர் மதர் அணிகண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பொருங்கினை”

பாடல் 378 : 18 -21

இராவணன் கைலையைச் பெயர்த்த செய்தி:-

கலித்தொகை பாடல் ஒன்றில் “சிவபெருமானானவன் உமாதேவியுடன் கைலைமலையில் வீற்றிருக்கும்போது பத்துத் தலைகளை உடைய அரக்கனான இராவணன் தனது வலிமைமிக்க கைகளால் அம்மலையினை எடுக்கத் தலைப்பட்டான் என்றும் அது கண்டு சிவபெருமான் தனது கட்டை விரல் நுனியினால் அம்மலையினை அழுத்த அதனுள் அகப்பட்டு இராவணன் வருந்தினான்” என்றும் கூறப்படும் புராணக் கதை குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமையமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனன் ஆக
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுத்து
அம்மலை

எடக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல”

பாடல் 38 : 1 - 5

பாரதக்கதை செய்திகள் :-

மேற்கண்ட இராமயணக் கதைகளின் செய்திகள் போலவே மற்றொரு இதிகாசமான பாரதக் கதைச் செய்திகளும் பல காணப்படுகின்றன.

அரக்குமாளிகைக்குத் தீயிட்டது:-

துரியோதனனானவன் அரக்கினால் பொய்யாக ஓர் மாளிகை அமைத்து அம்மாளிகைக்குப் பாண்டவர்களை அழைத்து இருக்கச் செய்தான் என்றும் அப்படி அவர்கள் தங்கி இரவில்

உறங்கிக் கொண்டு இருக்கும் நேரத்தில் அவன் அந்த அரக்குமானிகைக்குத் தீ இட்டான் என்றும் கூறப்படும் புராணச் செய்தியும் கலித்தொகை நூலில் காணப்படுகிறது.

“வயக்குறு மண்டலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால் அய்வர் என்று உலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தராக

கைபுனை அரக்கில்லைக் கதழ்எரி சூழ்ந்தாங்கு”
பாடல் 25 : 1-4

தீப்பற்றிய அரக்குமானிகையினின்றும் பீமன் அய்வரையும் காப்பாற்றியது:-

அரக்குமானிகையானது தீப்பற்றி எரியும் காலத்தில் தருமன் அர்ச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் திரௌபதை ஆகிய அய்வரும் நன்கு உறங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்றும் அதுசமயம் வழித்துக்கொண்ட பீமனானவன் அந்த அய்வரையும் தோளின் மேல் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு சுரங்கத்தின் வழியாக வெளியேறிக் காப்பாற்றினான் என்றும் கூறப்படும் செய்தி மேற்படி பாடலிலேயே

“ஒள்ளுரு வரக்கில்லை வளிமகன் உடைத்துத்தன் னுள்ளத்துன் கிளைகளோ டுயப்போகு வான்போல”
என்று வந்துள்ளது.

பீமன் வாயு புத்திரன் என்பது:-

மேற்கண்ட பாடலின் அடியில் பீமனானவன் வாயுவுக்கும் குந்திதேவிக்கும் பிறந்தவன் என்று கூறப்படும் செய்தி வளிமகன் என்ற சொல்லினாலேயே உணரக்கிடக்கின்றது. (வளி காற்று, மகன்- மைந்தன், வளிமகன் - காற்று மைந்தன்)

பீமன் துர்ச்சாதனன் நெஞ்சத்தைப் பிளந்து தன் சபதம் முடித்தமை:-

பீமனானவன், திரௌபதையின் கூந்தலை துரியோதனன் கட்டளைப்படிப் பற்றி இழுத்த துர்ச்சாதனனுடைய

நெஞ்சத்தைப் பிளந்து தன் சபதத்தை முடித்தான் என்னும்
பாரதக்கதை மேற்படி கலித்தொகை நூலில் வந்துள்ளது.

“ அஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்ககை நீட்டியா
னெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போனும் ”
பாடல் 101 : 18-20

போர்க்களத்தில் துரியோதணன் தொடையினை பீமன்
அறுக்கும் செய்தி:-
புாரதப்பேரில் துரியோதணனுடைய தொடையினைப் பீமன்
அறுத்தான் என்னும் செய்தி
“ நூற்றுவர் தலைவனைக் குறங்கறுத்திடுவான்
போல ”

பாடல் 52 : 2-3

என்ற மேற்படி கலித்தொகை நூலில் குறிக்கப்பட்டு உள்ளது.

அசுவத்தாமன் திட்டத்தூய்மனைக் கொன்றமை :-
அசுவத்தாமன் தன் தந்தையாகிய துரோணச்சாரியனைக்
கொன்றவனான திட்டத்தூய்மனைத் தன் தோள்வலியினால்
அவன் தலையைத் திருகிக் கொன்றான் என்னும் செய்தி
கலித்தொகையில் :-

“ ஆரிருள் என்னான் அருங்கங்குல் வந்துதன்
தாளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
தோளிற் றிருகுவான் போன்ம் ”
பாடல் 101 : 30-32

என்று வந்துள்ளது.

பரசுராமன் சூளுரை :-

பரசுராமன் “ இம்மண்ணுலகிலேயே சத்திரிய அரசுதரபினர்
ஒருவர் கூட இல்லாமல் பூண்டோடு ஒழிப்பேன் ” என்று சபதம்
செய்து மிக்க முயற்சியோடு ஓர் பெரிய வேள்வியைச் செய்து
முடித்தான் என்றும் செய்தி

“ மன்மருற் கறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன் றரிதினின் முடித்த வேள்வி

கயிறரை யாத்த காண்டகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண் போல”

பாடல் 220 : 5-8

என்று அகப்பாட்டொன்றில் காணப்படுகின்றது.

கிருஃணன் ஆயர் பெண்களின் ஆடைகளை ஒளித்தல் :-
ஆயர் பெண்கள் யமுனையாற்றின் கரையில்
ஆடைகளையெல்லாம் வைத்துவிட்டு நதியில் நீராடிக்கொண்டு
இருந்தனர். அவர்கள் அறியாவண்ணம் கண்ணன் அவர்களது
உடைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அருகில் இருந்த குருந்த
மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அது கண்ட ஆயர்மகளிர் தங்கள்
கைகளால் தங்கள் அங்கங்களை மறைத்துக்கொண்டு
உடையினைத் தரும்படி கண்ணனை வேண்டிக் கொண்டனர்.
கண்ணனோ எல்லோரும் தங்கள் இரு கைகளையும் நீட்டி
வெளியில் வந்து கேட்டால் தருவதாகக் கூறிக்கொண்டு
இருக்கும்போது கண்ணனுக்கு மூத்த பலராமன் அவ்விடம்
வரலானான். அது கண்ட கண்ணன் குருந்த மரத்தின் கிளையினை
மிதித்து அதனைத் தாழும்படி செய்து அதில் அப்பெண்களை
மறைத்துக் கொள்ளும்படி செய்தான். இச்செய்தியும்
அகநானூற்றில் காணப்படுகின்றது.

“வடா அது வண்புனல் தொழுதை

வார்மணல் அகன்றுறை அண்டர்மகளிர்

மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல ”

பாடல் 59 : 3 - 6

இவைமட்டும் அல்லாமல் சங்க இலக்கியங்களில்
அருந்ததி அகலிகை பிரகலாதன் பற்றிய செய்திகள், சிவன் விஃணு
பிரம்மா முருகன் பலராமன் ஆகியவர்கள் பற்றிய
புராணக்கதைகள் ஆகியவைகளும் ஆங்காங்கு
காணப்படுகின்றன. இவற்றினைச் “சங்க இலக்கியங்களில்
கடவுள்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் அடுத்துக் காண்போம்.

எனவே இதுகாறும் மேலே காட்டிய எடுத்துக்காட்டுகளில்
இருந்து சங்க காலம் எனப்படும் இன்றைக்கு சற்றேறக்குறைய 1800
அண்டுகளுக்கு முன்னமேயே தமிழகத்தில் வடமொழிப் புராணக்

கதைகள் நன்கு பரப்பப்பட்டு இருந்திருக்கின்றன எனத் தெரிய வருகிறது. பண்டை இலக்கியங்களில் இச்செய்திகளை எடுத்தாளும் அளவுக்கு இவைகள் செல்வாக்குப் பெற்று இருக்கின்றன என்பதனைப் பார்க்கும் போது ஆரிய ஆதிக்கம் எந்த அளவுக்கு தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றி இருந்தது என்பது தெள்ளித்தின் விளங்கும் !

இந்தக் காலத்தில் எப்படி நமது மந்திரிகள், சட்டசபை உறுப்பினர்கள், அரசியல் வாதிகள், ஆங்கிலம் படித்த மேதாவிகள், பட்டதாரிகள் எனக் கூறப்படுபவர்கள் புலவர்கள் ஆகியவர்கள் மூடநம்பிக்கையும் புராண நம்பிக்கையும் உடையவர்களாக இருந்து வருகின்றனரோ அது போலவே சங்ககாலத்து புலவர்கள், அரசர்கள், பொது மக்கள் ஆகியவர்களும் மூடநம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர்.

இப்படி பன்னெடு நாட்களுக்கு முன்னமேயே நம் நாட்டில் குடிபுகுந்து வேரூன்றிய ஆரிய ஆதிக்கம் செழித்து வளர்ந்து பூத்துக் காய்ந்து கனிந்து இன்று காணப்படுகின்றது.
'உண்மை' 14-05-1970

சங்க இலக்கியங்களில்
பஜராணக் கடவஜள்கள்

பஜலவர் கொஃஇமயவரம்பன்

பண்டைய தமிழர்கள் “ ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் ” என்ற உயரிய நெறி நின்று ஒழுகி வந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் பல்வேறு தெய்வங்களை கொண்டவர்கள் அல்லர் என்றும் தாங்கள் தாம் தமிழ்பற்றுக்கும் தமிழ் நாகரீகத்துக்கும் கர்த்தாக்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு சிலர் எழுதியும் கூறியும் வருகின்றனர். தமிழன் என்றைக்குமே ‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் ’ என்ற உயரிய கொள்கையினைக் கொண்டு வாழ்ந்தான் என்று பெருமை பாராட்டிக்கொள்ள நமக்கு எந்தவித ஆதாரமும் இல்லை.

“ ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் ” என்பது, சங்ககாலத்திற்கு

மிக பிந்திய காலத்தில் வாழ்ந்த திருமூலரின் திருமந்திரத்தின் ஒரு பாட்டின் ஒரு அடியில் வரக்கூடியதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பெருமிதப்பட்டால் போதுமா ?

இலக்கிய ஆதாரமென்ன ?

இன்றைக்கு நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் இலக்கிய ஆதாரங்களை வைத்துக் கெபர்டு பார்த்தால் காலத்தால் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்தில் ஆகட்டும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க நூல்களில் ஆகட்டும் தமிழன் ஏகதேயவ வணக்கத்துடன் வாழ்ந்தான் என்பதற்கு ஆதாரமே இல்லை.

அவன் ஆரியர்களின் இதிகாசங்களிலும், புராணங்களிலும் காணப்படும் சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா, முருகன், கொற்றவை (துர்க்கை), இந்திரன், பலராமன் போன்ற தெய்வங்களை வணங்கியதோடு சிறுதெய்வங்களையும், துஷ்ட தெய்வங்களையும் வணங்கி வந்திருக்கின்றான். மேற்கூறிய செய்திகள் பற்றி இக்கட்டுரையில் ஆய்வோம்.

சிவன்

சிவன் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவன் ; காளை வாகனன் ; கங்கையைச் சடையில் கொண்டவன் ; நெற்றியில் பிறைச் சந்திரனைத் தரித்தவன் ; உமையொருபாகன் ; நீலகண்டன் ; திரிபுரம் எரித்தவன் ; முக்கண்ணன் ; மழுப்படையை உடையவன் ; “கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கபாலம் முதலிய கூத்துக்களை அடுபவன் ” என்பவைகள் சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமையினை இங்கு காண்போம்.

திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவன் :-

“ அரும்பெறல் ஆதிரையான் அணிபெற மலர்நக ”

கலி 150 : 20

“ ஆதிரை முதல்வனின் கிளந்த நாதர் பன்னொருவரும் ”

பரிபாடல் 8 : 6-7

“ மா இருந்திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை

விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க ”

பரிபாடல் 11 : 77-78

காளை வாகனன்

காளை மாட்டை வாகனமாகக் கொண்டு ஊர்ந்து
வருவபவன்.

“ ஊர்தி வால் வெள்ளேறே ”

புறம் 1 : 3

“ புங்கவம் ஊர்வோனும் (புங்கவம்-காளை) ”

பரிபாடல் 8 , 2

“ உருவ ஏற்று ஊர்தியான் ”

கலி 150 : 13

கங்கை கொண்டவன்

கங்கையினைச் சடையில் வைத்திருப்பவன் :-

“ விரி சடைப் பொறை ஊழ்த்து

விழுநிகர் மலர் ஏய்ப்பத்

தனிவுற தாங்கிய தனி

நிலைச் சலதாரி

மணி மிடற்று அண்ணற்கு ”

பரிபாடல் 9 : 5-7

“ தேறுநீர் சடைக் கரத்து திரிபுரம் தீமடுத்து ”

கலி : 1-2

“ இமைய வில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன் ”

கலி 38 : 1

“ பிறங்குநீர் சடைக் கரந்தான் ”

கலி 150 : 9

பிறை சூடி

நெற்றியில் பிறைச்சந்திரனைச் சூடியவன் :-

கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள் போல

கலி 103 : 15

“ கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப்

பிறிதொன்று

நாடுவேன் கண்டனென்

சிற்றிலுட் கண்டாங்கே

ஆடையான் மூஉ

யகப்படுப்பேன் சூடிய

காணான் றிரி தருங்கொல்லோ

மணிமிடற்று

மாண்மலர்க் கொன்றையவன் ”

கலி : 142 : 24-28

“ புதுத்திங்கள் கண்ணியான் பொற்புண் ஞான் றன்னநின் ”

கலி 150 : 17

“ தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்
பிறைநுதல் வண்ணம் ஆகின்று அப்பிறை ”

புறம் 1 : 8 9

“ கறை மிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல ”

புறம் 55 : 4 5

“ பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீலமணிமிடற்று ஒருவன் போல ”

புறம் 91 : 5 6

உமையொருபாகன் :-

உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் கொண்டவன் :-

“ உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண் ”

திருமுருகு 153

பெண்ணுரு

வொருதிறன்

ஆகின்றது ; அவ்வுருத்

தன்னுள் அடக்கின் கரக்கினும் கரக்கும்

புறம் 1 : 7-8

நீலகண்டன் :-

தேவர்களும் - அசுரர்களும் மேருமலையை மத்தாகவும் வாசுகி
என்ற பாம்பை நாணாகவும் கொண்டு அமிர்தம் வேண்டிக்
கடல்கடைந்த போது வாசுகி என்ற அந்தப் பாம்பானது வலி
பொறுக்க மாட்டாது நஞ்சைத் திரண்டுவரும் அமிர்தத்தில்
கக்கிவிட்டது. அதுகண்ட தேவர்கள் கலங்கினர். சிவன் அந்த
விசத்தை எடுத்து உண்டன்ன. உமாதேவியானவள் அதுகண்டு
பயந்து ஓடிப்போய் அவனது கண்டத்தினைப் பிடித்தாள்.
அதனால் அந்த நஞ்சானது கண்டத்திலேயே நின்றுவிட்டது.
இதன் காரணமாக சிவன் நீலகண்டன் என்று பெயர் பெற்றான்
என்பது புராணக்கதை :-

“ நீலமணிமிடற்று ஒருவன் போல ”

புறம் : 91 -6

மறுமிடற்று அண்ணற்கு மாசிலோள் தந்த
பரி பாடல் 8 : 127

“ மணி மிடற்று அணி போல ”

கலி : 105 , 13

மணிமிடற்று மாண்மலர்க்
கொன்றையவன் ”

கலி : 142 : 27-28

“ கறைமிட றணியலு மணிந் தன்றக் கறை
மறைநவி லந்தணர் நுவலவும் படுமே ”

புறம் : 1 : 5 -6

“ கறை மிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னி ”

புறம் : 55 : 4

“ ஏற்று வலுனுயரிய வெரி மருளவிர் சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்
”

புறம் : 56 : 1-2

திரிபுரம் எரித்தவன் :-

பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகியவற்றால் ஆய மதிற் சுவரைக்
கொண்ட் மூன்று கோட்டைகளையுடைய அவுணர்கள்
தேவர்களை துன்புறுத்தினர். தேவர்கள் எல்லாம்
பிரம்மாவினிடம் சென்று முறையிட, பிரம்மா தேவர்களை
கூட்டிக்கொண்டு சிவனிடம் சென்று முறையிட்டனன்.

அப்போது சிவன் பூமியை இரதமாகவும், தேவங்களை
குதிரைகளாகவும், பிரம்மாவைத் தேரோட்டியாகவும், விலை;ணுவை
அம்பாகவும், மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பை
நாணாகவும் கொண்டு ஒரே அம்பினால் மூன்று
கோட்டைகளையும் தகர்த்து அவணர்களையும்
அழித்தானென்பது புராணக்கதை !

இதுவும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றது.

“ ஆதியந்தணனறிந்து பரிகொளுவ

வேதமாபூண் வையத்தேருந்ந்து

நாகம் நாணா மலை வில்லாக

மூவகை ஆரெயில் ஓரழல் அம்பின்முளிய

மாதிரம் அழவவெய் தமரர் வேள்வி ”

பரிபாடல் 5 : 22-26

“ஒங்குமலைப் பெருவிற்பாம்பு ஞான்கொளீஇ
ஒருகனை கொண்டு மூவெயிலுடற்றிப்
பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற்றண்ணல் ” தியந்தணனறிந்து பரிகொளுவ
புறம் 55 : 1-4

“தொடங்கற்குட் டோண்டறிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர் வந்திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யுவணரைக்
கடந்தடுமுன்பொடு முக்கண்ணான் மூவெயிலும்
உடன்றக்கான் முகம்போல ”
கலித்தொகை 2 : 1-5

“உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும் ”
திருமுருகு 153 154

செல் விடைப்பாகன் திரிபுரம் செற்றுழி
பரி திரட்டு 1:76

முக்கண்ணன் :-

திரிலோசனன் மூன்று கண்களை உடையவன் என்பது :-

“ முக்கட் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே ”
புறம் 6 : 18

“ உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண் ”
திருமுருகு 153

“ மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதன்
முக்கண்ணா னுருவேபோன் ”
கலி 104 : 11-12

“ ..முக்கண்ணான் மூவெயிலும் முடன்றக்கான் முகம்போல”
கலி 2 : 4-5

மழுப்பமையினை உடையவன் :-

“மாற்று அருங்கணிச்சி, மணி மிடற்றேபானும் ”
புறம் 56 : 2

“ சீறருங் கணிச்சியோன் .. ”

திருமுருகு 2 : 6

“ மழுவா ணெடியோன் றலைவனாக ”

மதுரைகாஞ்சி 455

இது மட்டுமல்லாமல் கலித்தொகை என்னும் சங்க இலக்கிய நூலுக்குக் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கூறப்பட்ட பாட்டில் சிவன் ஆடியதாகக் கூறப்படும் கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கபாலம் ஆகிய கூத்துக்கள் கூறப்பட்டு உள்ளன.

கொடு கொட்டி :-

இது சிவன் உலகை எல்லாம் அழித்து நின்று கை கொட்டி ஆடும் கூத்தாகும் ;

“ படுபறை பல வியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்து நீ

கொடுகொட்டி யாடுங் காற் கொடுய

ரகல் குறிக்

கொடிபுரை நுகுப்பினாள் கொண்ட சீா தருவாளோ

கலி ; கடவுள் வாழ்த்து 5:7

பாண்டரங்கம் கூத்தாடல் :-

இது சிவன் திரிபுரங்களையும் அழித்து நின்று எரிந்த சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு அடிய கூத்தாகும் ;

மண்டமர் பல கடந்து மதுகையானீறணிந்து

பண்டரங்கம் ஆடுங்காற்பணை யெழி லணைமென்றோள்

வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர் தூக்குத் தருவாளோ

கலி ; கடவுள் வாழ்த்து 8 -10

கபாலக் கூத்தாடல் :-

இது சிவன் எல்லாவற்றையும் அழித்து மண்டையோட்டைக் கையில் ஏந்தி அடிய கூத்தாகும் ;

கொலையுமுவைத் தோலைசக்திக் கொன்றைத்தார் சுவற்புரளத் தலையங்கை கொண்டு நீ காபால மாடுங்காண்

முலையணிந்த முறுவலான் முற்பாணி தருவாளோ

கலி ; கடவுள் வாழ்த்து 11-13

விஃணு

திருவோண நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவன் ; பாற் கடலில்
அரவணையில் பள்ளி கொண்டவன் ; சங்கையையும், சக்கரத்தையும்
கையில் ஏந்தியவன் ; நான்குமுகனைப் பெற்றவன் ;
உந்தித்தாமரையினை உடையவன் ; திருமகள் மணாளன் ;
திருமகளை மார்பில் கொண்டவன் ; சூரியனை மீட்டுத் தந்தவன்
; கேசியை கொன்றவன் ; அவுணரை அழித்தவன் ; குன்றம்
எடுத்தவன் ; அமரர்க்கு அமுது அளித்தவன்.

அவன் அவதாரங்கள்.

மச்சாவதாரம், கூர்மாவதாரம், வராகாவதாரம், நரசிம்மவதாரம்,
திருவிக்கிரமவதாரம், பரசுராமவதாரம், இராமாவதாரம்,
பலராமாவதாரம், கிருஃணாவதாரம் முதலியனவும் குறிக்கப்
பெற்றுள்ளன :-

ஓணத்தான்

திருமால் திருவோண நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவன் :-

“ கணங்கொள் அவுணர்க் கடந்த

பொலாதார்

மாயோன் மேய வோண நன்னாள் ”

மதுரைக் காஞ்சி 590 591

பாற்கடலில் அரவணையில் பள்ளிகொண்டுள்ளவன் :

“ தன் உரு உறழும் பாற்கடல் நாப்பண்

மின் அவிர் சுடர்மணி ஆயிரம் விரித்த

சுவைநா அருந்தலைக்காண் பின் சேக்கைத்

துவளம்சூடிய அறிதுயிலோனும் ”

பரி 13 : 26 29

“ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவணை யைசஇய

வாடுகொணேமியாற் பரவுது

நாடுகொண் ”

கலி 105 : 71 72

“ ஒருங்குட னிம்மென விமிர்தலிற் பாடலோ

டரும் பொருண் மரபின்மால்

யாழ்கேளாக் கிடந்தான் போற்
பெருங்கடல் துயில் கொள்ளும்
வண்டிமிர் நறுங்காணல் ”
கலி 123 : 3 -5

சங்கு சக்கரதாரி

“ புரிவளையினவை ;
எள்ளாந்க் கடந்து அட்ட இகல் நேமியவை ”
பரி 1 : 59 - 60

“ வள்ளுவனேமியான் வாய்வைத்த
வளைபோல ”
கலி 105 : 9

“ நேமியோடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போ ”
முல்லை 1 3
நான்முகனின் தந்தை

நீனுற வருவி னெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக வொருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரை பொகுட்டிற் காண் வரத்தோன்றி
பெரும் 402 -404

உந்தித்தாமரையினை உடையவன்

“ மாநிலம் இயலா முதல்முறை
அமையத்து
நாம வெள்ளத்து நடுவண் தோன்றிய
வாய்மொழி மகனோடு மலர்ந்த
தாமரை பொகுட்டு நின் நேமி நிழலே ”
பரி 3 : 91 -93

திருமகளை மார்பில் கொண்டவன்

“ இருநிலங் கடந்து திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை யந்தீர் ”
பெரும் 29 - 30

“ விரிமலர் புரையும் மேனியைத் ;

மேனித்

திருஞெமிர்ந்து அமர்ந்த மார்பினை ”

பெரும் 1: 7 8

“ மெல்லிய ளனாஅ வெறா அது அல்லி அம்

திருமறுமார்ப ! நீயருளல் வேண்டும் ”

பரி 1: 38 39

“ நித்தில மதாணி அத்தகு மதிமறுச்

செய்யோள் சேர்ந்த நின்மாசு இல் அகலம் ”

பரி 2: 30 31

“ பொன்னின் தோன்றிய புனைமறு மார்ப ! ”

பரி 4: 59

“ பொரு முரண் மேம்பட்ட

பொலம்புனை புகழ் நேமிக்

திருமறு மார்பன் போற்றில்

சான்ற காரியும் ”

கலி 104: 9 - 10

“ மலையொடு மார்பமைந்த செல்வனடியைத்

தலையினாற் றொட்டுற்றேன் சூள் ; ”

கலி 108: 55 - 56

“ மாயவன் மார்பிற் றிருப்போல் பவள்சேர ”

கலி 145: 64

சூரியனை மீட்டளித்தவன்

அசுரர்கள் ஒரு சமயம் சூரியனைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய்

மறைத்துவிட்டார்கள். அதனால் உலகில் இருள் சூழ்ந்துவிட்டது ;

தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்குத் திருமால் சூரியனை

மீட்டுத்தந்து உலக இருள் நீக்கினான் என்பது

“ அணங்குடை அவுணர் கணம்

கொண்டு ஒளித்தொகை

சேண் விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணாது

இருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்து

இடும்பை கொள் பருவரல் தீரக் கடுந்திறல்

அஞ்சன உருவன் தந்து நிறுத்தாங்கு ”

புறம் 174: 1 - 5

அரவின் பிடியில் இருந்து மதியை விடுத்தவன்
(சந்திர கிரணம் பற்றிய கதை)

“ யான் மதி சேர்ந்த அரவினை கோள் விடுக்கு
நீனிற வண்ணனும் போன்ம ”

கலி 104 : 37 - 38

கேசியைக் கொன்றவன்

கம்சனால் ஏவப்பட்ட கேசி என்ற அரசன் குதிரை வடிவு கொண்டு
கண்ணனைக் கொல்ல வந்தான் என்றும், கண்ணன் குதிரையின்
வாயைப் பிளந்து அசுரனைக் கொன்றான் என்றும் புராணங்கள்
புகலுகின்றன :-

“ மேவார்விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை

வாய்ப்பகுத் திட்டுப் புடைத்த ஞான்றின்னன் கொல்
மாயோ நென் றுட்கிறறென் நெஞ்சு ”

கலி 103 : 53 55

மல்லரைச் சாய்த்தது

கண்ணன் தன்னுடன் போர் புரிந்த மல்லரைக் கொன்றவன்
ஆவான். மல்லர் யானை மீது ஏறி வந்து கண்ணனை
எதிர்த்தார்கள். யானையின் நெற்றியில் சக்கரத்தை அழுந்தும்படி
வீசி அவர்களைப் பயந்தோடச் செய்தான் என்பது :-

“ மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்த் தண்டா ரகலத்தோன்

ஒல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட தெனிலிதிற்
கொல்யானை யணிநுத லழுத்திய லாழி போற் ”

கலி 134 : 1 - 3

எல்லா நிலங்களையும் தன்னிடத்துக் காட்டியமை

“ நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் போல ”

மதுரைக் காஞ்சி : 763

அன்னமாய் வந்தமை

ஊழியின் முடிவில் சப்தமேகங்களும் ஒன்று திரண்டு
பெய்கின்ற மழையினால் உலகமே மூழ்கிவிடும் காலத்தில் உலகை
மூழ்காது செய்ய விஃணு அன்னமாய் வடிவெடுத்துக் கடல்நீரில்
தனது சிறகை நனைத்து அந்தக் தண்ணீரைக் கரைக்கும் கொண்டு
வந்து சேர்ப்பித்து வற்றச் செய்தனன் என்பது :

“ மாவிசும்பு ஒழகு புனல் வறள அன்னச்

சேவலாய்ச் சிறகர்ப் புலர்த்தி யோய் எனவும் ”

பரி 3 : 25-26

இப்படியாக விஃணுவின் செயலாகக் கூறப்படும் பல

புராணச் செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

அன்னமாய் வந்தமை

அது மட்டும் அல்ல ; திருமால் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தாகக் கூறப்படும் புராணச் செய்திகளில் பல அவதாரங்களும் காணப்படுகின்றன.

கிருஃணாவதாரம்

கிருஃணாவதாரத்தில் கிருஃணன் யமுனை நதியில் நீராடிய மகளிர்களது சேலைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு மரத்தின் மீது அமர்ந்து கொண்டான் என்ற செய்தி

“ . வடா அது

வன்புணல் தொழுநை வார்மணல் அகந்துறை
அண்டர் மகளிர் தண்தழை உடையர்
மரம் செல மிதித்த மாஅல் போல ”

அகம் 59: 3-6

இராமாவதா நிகழ்ச்சி

இராமன் இலங்கைக்குச் சென்று சீதையை மீட்க, தனுஃகோடியில் ஒரு ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து வானர வீரர்களுடன் ஆலோசனை செய்தான் ; அதுசமயம் ஆலமரத்தில் இருந்த பறவைகளின் கூச்சலைக் கண்டு அடக்கினான் என்பது இராமாயணக் கதை. இஃது :

“வென்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி

முழங்கு இரும் பௌவம் இரங்கும் முந்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல ”

அகம் 70 : 13-16

காட்டில் சீதையை இராவணன் தூக்கிக்கொண்டு போகையில் சீதையானவள் தனது அணிகலன்களை எல்லாம் வழிநெடுகக் கழற்றிப் போட்டுக் கொண்டே போனாள். இதனைக் குரங்குக் கூட்டங்கள் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன என்ற செய்தி :-

“ கடுந்தெறல் இராமனுடன் புணர் சீதையை

வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
நிலம்சேர் மதர் அயிகண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கினை ”

புறம் 378 : 18 -21

